

i Dag, er foretaget saa grundige og omhyggelige Arbejder, som der virkelig er foretaget fra 3 tidligere Ministres, fra 3 Folkethingsudvalgs og fra et Landthingsudvalgs Side, saaledes at der nu foreligger, hvad jeg før har kaldt, Skellet af Toldlovgivningen fuldt forarbejdet; man har da ikke Andet at gjøre end at træffe Beslutning om, hvor meget eller hvor lidt der skal slaas af. Det, vi maa hævde, er, at Toldtarifen af 1863 med sine 300 Positioner, eller hvor mange det er, er et Klædebon, som det virkelig ikke mere kan nytte at sætte Papper paa, og derfor var det ogsaa, jeg i gaar henstillede til den høitærede Minister, om han da i alt Fald ikke vilde komme med et nyt Skelet under en anden Form, om ikke igjennem Finantsloven, siden han har saa forstrækkelig derimod, saa igjennem andre Love, thi det gamle duer virkelig ikke. Den høitærede Minister fremhævede i gaar, at der, naar der ikke var Fremgang, var der Tilbagegang, og at det, fordi Statens Indtægter svandt saa betydelig, var fornødent at søge en Dækning for de forøgede Udgifter. Det er ganske sandt; at det høitærede Ministerium har været tilbøjeligt til at lade Udgifterne stige, men jeg tror ikke, at der fra dette Things Side er anerkendt nogen Nødvendighed for at lade de ordinære Udgifter stige. Den høitærede Minister veed ganske vist ogsaa, at dette Thing ikke agter at dække de ekstraordinære Udgifter til Forsvarsvæsenet ved Hjælp af de ordinære Indtægter og allermindst ved Hjælp af Toldindtægterne. Holdes disse Udgifter udenfor, hvad den høitærede Minister veed, at dette Thing vil gjøre — thi er der Noget, hvorpaa dette Thing er blevet opløst og valgt den 25de April, er det dette, saaledes at den høitærede Minister ikke kan nære nogen Forventning om, at dette Thing vil gaa ind paa det Modsatte —, saa er der en Fremgang. Den høitærede Minister bestred min Paastand om, at der skulde være Fremgang og Sagde, at det var velbeskjendt, at Marsagen til de store Svingninger, der i det sidste Aars Tid have fundet Sted i de enkelte Maaneder, og navnlig i April Maaned, hidrørte fra Suffertoldlovens Ophævelse den 1ste April 1875. Jeg tror dog ikke, at den høitærede Minister var fuldkommen beskjendt med dette Forhold, naar han kunde sige, at denne Forffjel maatte have udjævnet sig i Løbet af nogle Maaneder. Nei, Marsagen til, at der blev fortoldet saameget Sukker i April Maaned 1875 var den, at Sufferraffinaderierne have 5 Fjerdingaars Kredit, og at derfor denne Beholdning eller den væsentligste Del af den maatte fortoldes i April Maaned 1875, hvorimod den under ordinære Forhold først vilde være bleven fortoldet i Løbet af de følgende 5 Fjerdingaar, saaledes at den altsaa vilde have strakt sig gjennem hele det følgende Finantsaar, ja endog indtil den 1ste Juli dette Aar; endnu i det første Kvartal af dette Finantsaar spores Virkningen deraf. Ved en Beregning,

jeg har troet at burde anstille, men som jeg ikke her skal trætte Thingset med, er jeg kommen til det Resultat, at omtrent 100,000 Kroner af det, der blev betalt i April 1875, under ordinære Omstændigheder først vilde være bleven betalt i April Kvartal 1876. Vil man regne rigtig, maa man altsaa trække disse 100,000 Kroner fra Indtægten i Finantsaaret 1875—76 og lægge dem til Indtægten i Finantsaaret 1876—77. Paa den Maade vilde Forffjellen ikke blive 350,000 Kroner, men kun 150,000 Kroner indtil den 1ste Oktober. Dette har jeg dog holdt udenfor, da jeg talte derom; men, hvad jeg bestemte maa hævde, er, at ligesaa vist som denne Virkning af Suffertoldloven strakte sig ud over den 1ste April 1875, ligesaa vist maa denne Udjevning i 1876—77 udtræktes over hele Aaret. — Eigeoverfor mit Onske om, at vi kunde foretage Toldnedtættelser efter at have faaet et nyt og bedre Skelet for Toldtarifen, udtalte den høitærede Minister, at de bestaaende Love ikke kunde forandres ved Finantsloven. Dette er en Paastand, som tidligere er bleven fremført, men som ikke har Spor af Hjemmel i Grundloven. — Den høitærede Minister gjorde en Række af Indvendinger mod de Enkeltheder, jeg fremsjorte. Flere af disse ere allerede indbegaaede fra andre Sider, og jeg vil derfor ikke komme tilbage til dem, men skal henholde mig til, hvad der i saa Henseende er udtalt, dels i gaar af det ærede Medlem for Maribo (Frederiksen), og dels af de to Talere, der have haft Ordet før mig idag. Det er kun nogle faa Enkeltheder, jeg finder Anledning til at berøre. Jeg skal da fremhæve den Eiendommelighed, at den høitærede Minister sagde, at Saltraffinaderierne langt fra have den samme Betydning i den danske Industri som Sikoriefabrikkerne, efter som der skulde være en halv Snes Sikoriefabrikker her i Landet. Ja, der er maaste en halv Snes Bygninger, hvori der fabrikeres Sikorie, men der er kun et eneste Selskab, som har Sikoriefabrikationen i Danmark i sin Haand, og som altsaa under Ly af Beskyttelsen er eneraadende paa Markedet. Det forbausede mig overhovedet i høi Grad, at den høitærede Minister kunde vise en saadan, jeg havde nær sagt Partiiskhed, eller kunde gjøre en saadan Forffjel i den Maade, hvorpaa han betragtede de forskjellige Arter af Fabrikationer, idet han syntes at nære en særlig Forffjærlighed for Fabrikationen af Sikorie, Katak og Sukker, hvorimod han havde meget mindre tilovers for Tobaksfabrikationen og udtalte sig næsten ligegyldig for Salthfabrikationen, om hvilken det i Sandhed gjælder, at den vilde blive ødelagt ved denne Lov. Det er eiendommeligt, at et Par af de Fabrikationer, for hvilke den høitærede Minister nærer særlig Forffjærlighed, omtrent helt ere i Hænderne paa et enkelt Selskab af Pøngemænd, hvorimod den for den øvrige Fabrikations- og navnlig for Tobaks- og Salthfabrikationens Vedkommende er paa mange spredte smaa Hænder. Jeg tror, at disse smaa Hænder